

ע"פ 14277/08/15 - הרצל כהן נגד מדינת ישראל- עיריית נצרת עילית

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 14277-08-15 כהן נ' מדינת ישראל- עיריית נצרת עילית
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט סאאב דבור
מערער	הרצל כהן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל- עיריית נצרת עילית

פסק דין

לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת, כב' השופטת דלית שרון-גרין, בתיק רע"ס 53696-07-11 מיום 15.06.15 לפיו, הורשע המערער בעבירות של ניהול עסק ללא רישיון ואי קיום צו מנהלי ונגזר דינו לעונשים, כפי שיפורט להלן.

רקע

1. על פי הנתען בכתב האישום, למערער אולם שמחות ע"ש "אולמי נתנאל" (להלן: "העסק"), אשר אותו הפעיל ללא רישיון, כמתחייב על פי חוק רישוי עסקים, תשכ"ח - 1968 ועל פי צו רישוי עסקים תשנ"ה - 1995; זאת לאחר שבקשתו לקבלת רישיון לא אושרה על ידי הגורמים הנדרשים לרבות משרד הבריאות.
2. ביום 19.01.2011, הוצא כנגד המערער צו הפסקה מנהלי המורה לחדול, באופן מיידי, מהפעלת העסק.
3. על אף הצו, בביקורת שנערכה ביום 23.01.11 וביום 25.01.11 נמצא, כי העסק מתנהל כסדרו.
4. אי לכך, הוגש ביום 23.06.11 כתב אישום נגד המערער במסגרתו יוחסו לו עבירות שעניינן: עבירה של **ניהול עסק ללא רישיון**, עבירה על פי סעיף 4 ו-14 (א) לחוק רישוי עסקים, תשכ"ח 1968 (להלן: "חוק רישוי עסקים") וכן, עבירה של **אי קיום צו מנהלי**, עבירה על פי סעיף 25 לחוק רישוי עסקים.
5. במסגרת ההליכים בבית משפט קמא, כפר המערער במיוחס לו ולאחר ניהול הוכחות, מצא

אותו בית המשפט אשם במיוחס לו והרשיעו בדין. אגב הכרעת הדין, דחה בית המשפט קמא את טענת ההגנה מן הצדק אותה העלה המערער.

6. בהמשך, וביום 15.06.15, נגזר דינו של המערער ובית המשפט הטיל עליו עונשים אלה:

א. קנס בסך 4,000 ₪ או 40 ימי מאסר תמורתו. הקנס חולק ל- 8 תשלומים שווים ורצופים;

ב. חתימה על התחייבות בסך 8,000 ₪ שלא יעבור אותן עבירות במשך שנתיים.

נימוקי הערעור

7. הערעור מופנה כנגד פסק הדין על כל רכיביו; לדידי המערער, שגה בית משפט קמא עת הרשיע את המערער וכן, שגה באשר לעונש שהטיל עליו. כמו כן, שגה בית המשפט בדחותו את טענת ההגנה מן הצדק.

8. המערער העלה מספר טיעונים כנגד אמינותם ומהימנותם של העדים אשר העידו בערכאה דלמטה בציינו, כי טעה בית משפט קמא כאשר השליך את יהבו על עדותו של הפקח יניב לזימי, שכן, זה העיד, כי אינו מודע לקיומם של הסכמים או הסכמות כלשהן בין המערער לבין משרד הבריאות.

9. לא זו אף זו, הקביעה של בית משפט קמא ואשר לפיה, עדותה של הגב' ליובוב הותירה רושם אמין אינה סבירה, שכן זו ציינה, כי חלף זמן רב וכי היא שכחה פרטים רבים וחשובים.

10. בית משפט קמא התעלם מהעובדה, כי משרד הבריאות התיר למערער להפעיל את העסק עד ליום 03.02.11 זאת לצורך תיקון הליקויים כפי שנמצאו על-ידי משרד הבריאות; ליקויים שניתן לעקוב אחר תיקונם רק כאשר האולם פועל, כך על-פי הנטען. לדידי המערער, עובדה זו עלולה ליצור אצל המערער, מצב תודעתי, כי חרף הצו המנהלי, ולאור הנחיית משרד הבריאות, קיימת אפשרות להפעיל את העסק עד ליום 03.02.11. לאור מצב תודעתי זה, לא התקיימה מודעות מצד המערער, לעבור את העבירות המיוחסות לו.

11. בנוסף, בית משפט קמא התעלם מהעובדה כי אין תיאום בין משרד הבריאות לגורמים מטעם הרשות המקומית, כמו גם העובדה כי אין תיאום בין מחלקת רישוי עסקים למחלקה המשפטית של הרשות המקומית.

12. כן, בית משפט קמא לא שת ליבו להתנהלותה השערורייתית של הרשות המקומית, עובדה שיש בה כדי להוביל לזיכוי המערער.

13. כתב האישום שהוגש הינו לוקה בחסר, לא היה מפורט ולא כלל את מלוא הנתונים; בכתב האישום לא צוינו במפורש המועדים בהם בוצעה עבירת ניהול העסק ללא רישיון. על אף החלטת בית משפט לפיה - היה על המשיבה לפעול לשם תיקון כתב האישום, הדבר לא בוצע.

בית משפט קמא התעלם מהעובדה כי כתב אישום בהליך פלילי חייב להיות מפורט, בהיר ונהיר.

14. לאור העובדה כי המשיבה לא ציינה את המועדים בהם בוצעה העבירה של אי קיום צו מנהלי, הרי שאין היא יכולה להציג ראיות לקיומה של העבירה במועדים מסוימים. יתרה מזו, לא ציינה המשיבה את המועדים ביחס לעבירת הפעלת עסק ללא רישיון ומשכך, ראיה שהוגשה באשר לעבירה זו אינה קבילה כלל.

15. לדידי המערער, הוא לא טען שמשרד הבריאות נתן לו רישיון עסק זמני, כפי שגורסת המשיבה, והמשיבה מטעה בדבריה את בית המשפט.

16. הן המשיבה והן בית משפט קמא, התעלמו מהעובדה, כי השוכרת והמפעילה של אולם השמחות היא חברה פרטית - תאגיד, על כן, לא ברורה ההחלטה להגיש כתב אישום כנגד המערער ולא כנגד החברה.

טיעוני המשיבה

17. בדיון בפניי, עתרה המשיבה לדחות את הערעור ולהותיר את פסק דינו של בית משפט קמא על כנו בציינה, כי הערעור, לאורך כל חוליותיו, נוגע לקביעות עובדתיות ומכאן, אין מקום להתערבותה של ערכאת הערעור בממצאים המבוססים על קביעות של מהימנות.

18. לדידי המשיבה, מתוך העדויות, ברור, כי המערער הודה בעבירות אשר יוחסו לו ובית המשפט תיאר בהרחבה את הראיות והתייחס למהימנותן.

19. באשר לעונש, הרי זה נקבע ברף הנמוך של המתחם תוך התייחסות לערך החברתי שנפגע ומכאן אין מקום להתערב בעונש כפי שהוטל.

20. באשר לטענת ההגנה מן הצדק, גורסת המשיבה, כי המערער לא הצליח להוכיח, כי הגשת כתב האישום עומדת בניגוד לעקרונות הצדק וההגינות המשפטית. כן, לא נגרם למערער עיוות דין. טענת המערער לפיה, האישור אשר ניתן לו על ידי משרד הבריאות מהווה בסיס חוקי ומספיק לצורך הפעלת העסק, אין לה על מה לסמוך שכן, משרד הבריאות הוא גורם אחד מתוך מגוון גורמים הנחוצים לצורך מתן הרישיון.

דין והכרעה

21. כלל נקוט הוא, כי ערכאת הערעור לא נוהגת להתערב בממצאיה העובדתיים ובממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית, שעה שזו התרשמה באופן בלתי אמצעי מן העדים שלפניה ופסקה כפי שפסקה על יסוד כך; זאת, משום שלבית המשפט הרואה ושומע את העדים, יתרון מובהק על פני התרשמותו העקיפה של בית משפט זה, בשבתו כערכאת ערעור. ראו: ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (4) 632, 643 (2000); ע"פ 1242/06 צור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 13.6.2007, פסקה 17 שם; ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת עמוד 3

ישראל (פורסם בנבו), 10.11.2011), פסקאות 122-125 לחוות דעתה של השופטת (כתוצאה דאז) מ' נאור.

22. לא ראיתי מקום לסטות מהלכה זו בעניין עסקינן. בית משפט קמא שמע את העדים והתרשם מהם והגיע למסקנה אליה הגיע תוך הסתמכות על מהימנות העדים, כפי שהדבר צוין לאורך הכרעת הדין.

23. הכרעת דינו של בית משפט קמא מפורטת ומנומקת היטב במסגרתה התייחס בית המשפט לכל הטענות אשר הועלו, שוב, במסגרת ערעור זה. המערער לא הצביע על טעם מיוחד כלשהו המצדיק התערבות במסקנות אליהן הגיע בית משפט קמא על בסיס התרשמותו מהעדויות אשר נשמעו בפניו. לא מדובר בטעות בולטת ו/או בסדקים עמוקים ורחבים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור. נהפוך הוא, הכרעת הדין בנויה מחוליות מהותיות הקשורות זו בזו באופן הדוק עד שהן מהוות שרשרת המתארת את ההתרחשויות כהוויתן. על כן, לא מצאתי כל מקום להתערב בפסק דינו המבוסס של בית משפט קמא.

24. למעלה מן הצורך, אציין, כי טענת המערער להגנה מן הצדק עקב התנהגותה של הרשות וחוסר התיאום בין משרד הבריאות לבין הרשות המקומית, הינה דהויה וצדק בית משפט קמא עת דחה אותה.

נאמר בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ'**, פ"ד נט (6) 776:

"ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך-כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגותו הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיוחס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנותן, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל-עיקרן אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות. אך נראה כי מצב דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר".

25. במקרה דנא, אין מדובר בהתנהגות שערורייתית או רשלנית של הרשות. העובדה כי ביום 20.1.11 הגיעו נציגי העירייה ומסרו למערער צו הפסקה, וכעבור שעתיים הגיעו נציגי משרד הבריאות אשר הורו לו לתקן מספר ליקויים, אין בכוחה לבסס טענה של הגנה מן הצדק.

26. לא זו אף זו, העירייה היא אשר מנפיקה רישיון עסק, וכל עוד לא נתקבלה הודעה מטעמה שהמערער יכול להפעיל את העסק, הרי שכל זמן שהפעיל את העסק ללא היתר כדין מהעירייה, עבר הוא בכך על החוק.

27. מכאן לערעור ביחס לגזר הדין והעונש אשר הוטל; המערער לא התייחס לכך במסגרת טיעוניו בהודעת הערעור וכל טיעוניו התמקדו ביחס להכרעת הדין. מכאן, לא מצאתי מקום להתערב במתחם העונש אשר נקבע וגם לא בעונש אשר הוטל שלטעמי הינו סביר ונושק לגבול התחתון של המתחם.

העונש אשר הוטל הינו סביר ואין כל מקום להתערב בו.

28. לאור כל האמור, לא מצאתי מקום להתערב בממצאיו של בית משפט קמא. על כן, אני דוחה את הערעור על כל חלקיו. לפנים משורת הדין, לא מצאתי מקום לחייב את המערער בהוצאות.

המזכירות תמציא פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, 24 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.